

IVICA HORVAT

(Sisak, 16. srpnja 1926. - Krk, 27. kolovoza 2012.)

Osim što je bio jedan od najvećih hrvatskih i Dinamovih nogometaša u povijesti, nakon završetka karijere postao je i iznimno uspješan trener

Na odmoru, u obiteljskoj kući na otoku Krku, 27. kolovoza 2012. preminuo je jedan od najvećih hrvatskih i Dinamovih nogometaša u povijesti, Ivica Horvat.

Spada među najbolje hrvatske obrambene nogometaše svih vremena. Bio je sjajan u skoku, odličan u čuvanju protivničkih napadača, precizan u proigravanju, tehnički na visokoj razini, najčešće je igrao na poziciji centarhalfa, a uspješno je igrao braniča i desno krilo. Bio je gotovo neprelazan.

Ivica Horvat, rođen je u Sisku, 16. srpnja 1926. godine. Nogomet je počeo igrati u zagrebačkoj Ferrariji. Za Dinamo je nastupao od 1945. do 1957. odigrao je 507 utakmica postigavši 29 pogodaka. S Dinamom je osvojio prvenstva Jugoslavije u sezonama 1947/48 i 1953/54, kao i Kup Jugoslavije 1951. godine. U sezoni 1955/56, dobitnik je Žute majice Sportskih novosti kao najbolji igrač prvenstva. Od 1957. do 1960. igrao je za Eintracht iz Frankfurta.

Za reprezentaciju Jugoslavije, od 1946. do 1956., odigrao je 60 utakmica. Debitirao je u prvoj utakmici reprezentacije Jugoslavije odigranoj nakon završetka Drugog svjetskog rata, u Pragu, 9. svibnja 1946. godine protiv Čehoslovačke, u utakmici u kojoj je Jugoslavija slavila sa 2:0, a posljednji put u Londonu, 28. studenog 1956. u prijateljskoj utakmici protiv Engleske, u kojoj su domaćini pobijedili sa 3:0.

Čak 19 puta bio je kapetan reprezentacije Jugoslavije. Sudjelovao je na dva Svjetska nogometna prvenstva: 1950. godine u Brazilu i 1954. u Švicarskoj. Sudionik je Olimpijskih igara 1952. u Helsinkiju i nositelj srebrne olimpijske medalje.

Nakon završetka igračke karijere posvetio se trenerskom pozivu. Bio je pomoćni trener u Eintrachtu, potom trener u Schalkeu 04, Rot-weiss Essenu i zagrebačkom Dinamu. Sa Schalkeom je 1972. godine bio drugi u Bundesligi i osvojio njemački kup pobijedivši u finalu Kaiserslautern sa 5:0. S Dinamom, kojega je trenirao od 1967. do 1970. godine, osvojio je Kup velesajamskih gradova vodeći u finalu momčad koju je preuzeo od Branka Zebeca, te Kup Jugoslavije u sezoni 1968./69.

Ivica Horvat bio je vrlo svestran. Bio je atletičar u Concordiji iz Zagreba - odlično je trčao na 110 metara prepone, skakao u dalj i u vis, a igrao je i rukomet u Concordiji. U omladinskoj momčadi Ferrarije igrao je

zajedno sa starijom braćom Vladom i Dragom. Bio je i vrlo dobar igrač stolnog tenisa.

„Ivica Horvat bio je moj idol, moj igrački uzor. Kao dječak obožavao sam njegovu igru, moja djevojka iz tog doba poklonila mi je Horvatu sliku koju i danas čuvam. Kad sam došao u Dinamo on je odlazio, no biti i pet minuta u društvu s takvom igračkom veličinom kao što je Ivica, za mene je ispunjenje dječakških snova. Kao osoba bio je prepun vrlina, principijelan i iznimno korektan. Kao športaš odlikovao

se rijetko viđenom fernesom, bio je istinska nogometna veličina. Za mene je bio najbolji centarhalf na svijetu, potvrdio je i to izbor u najbolju momčad Svjetskog prvenstva u Brazilu. Bio je ponos Dinamovih navijača, nametnuo je visoke kriterije za sve nas koji smo kasnije nosili plavi dres igrajući na njegovom mjestu. Ivica Horvat je bio plemeniti nogometni div“!

Tako je Ivicu Horvata opisao njegov nasljednik u plavoj majici s brojem pet na leđima Vlatko Marković, dugogodišnji predsjednik Hrvatskog nogometnog saveza. I ostali iz nogometnog svijeta kada se o Ivici Horvatu povede riječ, skidaju kapu i nižu samo komplimente.

Debitirao je još kao dječak sa 16 godina, zaigrao je za Ferrariju protiv Građanskog. Čuvao je velikog strijelca Augusta Lešnika i Beli se uz njega nije naigrao. I mnogi drugi slavni golgeteri toga doba isto su prošli kada je na suprotnoj strani bio Ivica Horvat.

Njegov trener u tim danima bio je slavni Milan Antolković, koji je o njemu jednom zapisao: „Ivica Horvat je bio profesionalac od glave do pete. Odličan igrač, imao je udarac s obje noge, a glavom je igrao savršeno. Uvijek je bio borben, ali volio je nadigravanje, nije bio od onih koji su napucavali loptu. Imao je izražen momčadski duh, suigrači su ga voljeli i uvažavali i kao nogometaša i kao osobu“

Posebno je Ivica Horvat bio sretan, što je s njime na klupi Dinamo 1967. godine osvojio Kup velesajamskih gradova. Vodio je jednu veliku momčad koja je u finalu bila bolja od Leedsa. Iz tih dana ostalo je zapisano o Horvatu treneru: „Došao je, vidio i - pobijedio.“

I za kraj rečenica koju je Ivica Horvat rado isticao: „Bilo je časno raditi u Dinamu“. Doista, bilo je časno, kada su bili časni ljudi, kakav je i Ivica Horvat.

Sahranjen je na zagrebačkom groblju Mirogoj.

(Jurica Gizdić)